

og navnlig til de Ytringer af mig, ſom han fremdrog her. Han tillod ſig noget at forandre det, jeg havde ſagt, eller rettere ſagt at fortie noget af det, jeg deſuden ſagde. Jeg har nemlig aldrig ſagt noget om, at der ſkulde været noget dadelværdigt i, at en Arbejder ved Duellighed og Flid ſøgte at ſtaa ſig op og derved forbedre ſit materielle Velvære. Det har jeg aldrig ſagt noget om. Jeg ved da heller ikke noget af, at det er en ſærlig ſocialiſtiſk Lærefætning, men var den det, vilde jeg ikke i det Punkt være nogen Modſtander af Socialismen. Dernæſt hlyntes den ærede Taler ligesom at ville bebrejde mig, at jeg havde ſagt, at alle de gamle politiſke Partier her i Landet ſtaa paa den nuværende Samfundſordens Grundvold og ſom en Følge deraf paa et diame-trakt modsat Standpunkt af Socialismen, ſaa at der ikke kunde være Tale om noget Forlig mellem diſſe to Standpunkter, men kun om en Kamp. Det forundrer mig i høj Grad, at det ærede Medlem har villet bebrejde mig det, thi det forekommer mig at være noget, ſom han og hans Meningsfæller alle Begne ſige, og ſom ogſaa ganſke viſt er Tilfældet. Jeg har nok ſet, at man under nogle Forhandlinger i Tyskland har ſagt, at det, naar man ſkulde agitere ude paa Landet mellem Bønderne, ikke var værd at ſige dette rent ud, thi det kunde gøre Bønderne urolige, naar de fik det at høre, men det ærede Medlem kan jo dog ikke et eneſte Øjeblik tro, at det kan lade ſig gøre over for denne Forſamling; ſaa uvidende er man dog ikke her. Derfor mener jeg, at dertil er der heller ingen Grund for det ærede Medlem. — Det, jeg imidlertid egentlig vilde ſige det ærede Medlem, er nogle Ord, jeg vil henvende til ham, fordi jeg nødig vil, at det ærede Medlem ſkulde ſtemme i denne Sag ifølge ſeje Forudſætninger. Jeg vil da blot ſige det ærede Medlem, at hvis det ærede Medlem tror, at det er Meningen med Retsreformen, at der ikke længere ſkulde være nogen Straf for Vresformærmelſer mod Folk, eller at diſſe Straffe ſkulde nedſættes til et Minimum, eller hvis han tror, at det er Meningen med en Retsreform, at der ikke ſkulde kunne gøres Erſtattingsansvar gældende imod den, ſom ubeſøjet ſkader en anden i Udøvelſen af hans Næringsrettigheder, tager han fejl; det er aldeles ikke Meningen. Det er ſlet ikke det, ſom denne Sag beſtæftiger ſig med, og hvis det ſkulde være et Motiv for det ærede Medlem til ikke at ſtemme for den foreliggende Beſlutning, vil jeg bede det ærede Medlem betænke ſig nok en Gang paa det Spørgſmaal. — Jeg kan kun ſlutte med, at jeg haaber, at

det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgtres ved ſit Foredrag, ſom jeg fandt var et meget godt, et meget intereſſant Foredrag, vil have bidraget væſentlig til at ſtille denne Sag fuldſtændig klar for alle dem, ſom nu ſulle ſtemme i den.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Københavns Amts 4de Valgtres har Ordet for en kort Bemærkning.

Sorup: Det glæder mig, at jeg har kunnet klare Stillingen for den højtærede Juſtitsminiſter, ſaa har jeg dog gjort noget, ſom ikke er uvæſentligt. Men jeg vil dog anbefale den højtærede Juſtitsminiſter, hvis han kan, at læſe dette Foredrag igennem, naar det foreligger trykt. Han vil da finde, at han paa væſentlige Punkter ikke har forſtaaet det ſaa ſkarpt, ſom han plejer at gøre. Det er nemlig ikke ſaa, at jeg har ſagt, at Grundlovens §§ 71 og 74 vare forældede eller uſkikkede til at gennemføres (Juſtitsminiſteren: Det maa være Meningen). Nej, det er ſlet ikke Meningen, fordi jeg ved Siden af diſſe Paragraffer, ſom man den Gang havde for Øje, har fremhævet andre lige ſaa betydningsfulde Ting, ſom have Krav paa at komme i Betragtning. Derved har jeg ikke beſtridt, at hvad man den Gang tænkte paa, kunde have ſin Betydning. Jeg har alſaa ikke ſagt det, den højtærede Miniſter mente. Derimod har den højtærede Miniſter opſattet min Mening rigtig om hele denne Retsreform i Juſtitsminiſterens Haand. Jeg har ikke lagt Dølgſmaal paa, at jeg har en levende Foreſtilling om, at hvis det, vi nu have, er ſlet, er det dog derfor ikke ubelufket, at det, vi muligviſ kunde ſaa, kunde blive endnu ſlettere. Det har jeg ikke lagt Skjul paa, og jeg har hlyntes, at den Mening burde ſættes op imod og ved Siden af den umotiverede, ja jeg kunde næſten ſige uartikulerede Begejſtring for en Retsreform i al Almindelighed, ſom man her har været Vidne til. Naar jeg ſtemmer ſaaledes her, har den højtærede Juſtitsminiſter alſaa ikke Ret til at ſige, at jeg ſtemmer af nogen Realitetsgrund, eller til at ſlutte, at jeg, naar Retsreformen vil komme til at foreligge, ikke vil løge at bringe det bedſte ud deraf. (Juſtitsminiſteren: Det har jeg ikke ſagt). Ja, den højtærede Miniſter har heller ikke Ret til at ſige det. Det, ſom er det afspørende, er og bliver det, ſom den højtærede Juſtitsminiſter med beundringsværdig Haardnakkehed vil gøre til en ren Bagatel, nemlig Tilliden eller Mistilliden til Miniſteren. Vi hørte de Grunde, hvorpaa den højtærede Juſtitsminiſter vilde ſtaa det hen, men det maa dog